

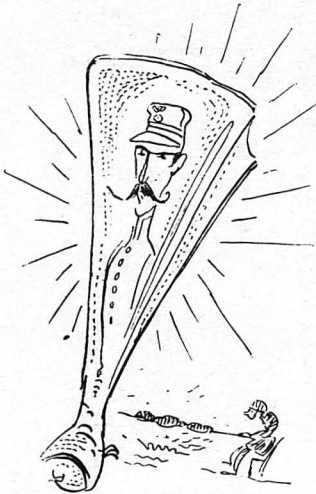
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΠΛΑΤΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

‘Ο έπιλοχίας ό Καραμούτσος δέν κρατιότανε πειά. Φώναζε και Ξαναφώναζε στους εϋζώνους :

Αυτό σημαίνει ή πλάτη του ψητού.

είνε κρισιά!... ‘Αι κι θά πέσουν κάτ’ ού Ξημιους! Και πράγματι ή υπέροχη και τερνευζάνους εκείνη ευοδία δέν ήταν μακριά. Εκεί κοντά, στό πυκνό εκείνο τούφομα τών πλατάνων και τών θαλασσιδιών, στού Σακαλιή τό χάνι, άρτιά ψηνόντουσαν και ρόδιζαν στη σούβλα και καραμοϋζες και νταούλια άντηνούσανε. Ήταν εκεί κόσμος άρετός, εκεί ό πάρεφρος του χωριού χαρούμενος, εκεί ένας παπάς που δλογούσε τους νεονίμους, την προεδροπούλα Στρουμιπούλου δηλαδή, πρόψη μαματζελ. Σπαγοροαμμένου και νύν κυρία Μήτσου Πουλημένου «εμποροδισμαχών».

— ‘Ιν ονόματι του Νόμου, ‘Ιερέα, άλτ! φώναζε καταφθάναν ό έπιλοχίας.

‘Αλλά ήταν πειά άργά. Τό μυστήριο είχε τελεσθεί, ή συγκάταψες ή πατριική είχε δοθεί και από του φτωχού έπιλοχία τά θναια, ή μόνη πραγματικότης που άπόμεινε, ήσαν τά ψητά. Και επειδή ή καρδιά δέν απέχει και πολύ από τό στομάχι, ό Καραμούτσος σκέφτηκε ότι μπορούσε να παρηγορηθή και με την άμοπλατή του ψητού, με ψητό κρέας δηλαδή, άντι του άμοπο που κυνηγούσε!.

‘Ο έπιθεωρητής του άποσπάματος λοχαγός.

— ‘Αϊντι, ουρή χαίμενοι!... Κρίμα στην ίχτίμησι που σάς ελα!... Και οι εϋζώνοι έτρεχαν, σαν μανιασμένα άγριοκάτσικα, μέσα σ’ άγκάθια, στά πουρνάρια, στους βράχους, στά χαμόλαβα. ‘Αλλά πουθενά ή Στρουμιπούλου δέν φανότανε.

— ‘Αξαφνα ό Μπακατσούλας, καθώς πήγαινε μπρός, στάθηκε.

— Ουρέ πιδιά, ιδώ μουρ’ ψητό!... Κρισιά, κη’ έπιλοχία!... φώναζε.

— Ποώ, ουρέ; ρώτησαν οι εϋζώνοι, και τρέξανε με γουρλωμένα μάτια.

— Νά, κάπου ιδώ κοντά!

— Ουώ κρέας θά μουρ’!... ελτε ό έπιλοχίας με πιασμένη την άνατσή.

— ‘Οχι, ψημένον.

— Ναι, ναι, έίνε κρισιά!

Και πράγματι ή υπέροχη και τερνευζάνους εκείνη ευοδία δέν ήταν μακριά. Εκεί κοντά, στό πυκνό εκείνο τούφομα τών πλατάνων και τών θαλασσιδιών, στού Σακαλιή τό χάνι, άρτιά ψηνόντουσαν και ρόδιζαν στη σούβλα και καραμοϋζες και νταούλια άντηνούσανε. Ήταν εκεί κόσμος άρετός, εκεί ό πάρεφρος του χωριού χαρούμενος, εκεί ένας παπάς που δλογούσε τους νεονίμους, την προεδροπούλα Στρουμιπούλου δηλαδή, πρόψη μαματζελ. Σπαγοροαμμένου και νύν κυρία Μήτσου Πουλημένου «εμποροδισμαχών».

— ‘Ιν ονόματι του Νόμου, ‘Ιερέα, άλτ! φώναζε καταφθάναν ό έπιλοχίας.

‘Αλλά ήταν πειά άργά. Τό μυστήριο είχε τελεσθεί, ή συγκάταψες ή πατριική είχε δοθεί και από του φτωχού έπιλοχία τά θναια, ή μόνη πραγματικότης που άπόμεινε, ήσαν τά ψητά. Και επειδή ή καρδιά δέν απέχει και πολύ από τό στομάχι, ό Καραμούτσος σκέφτηκε ότι μπορούσε να παρηγορηθή και με την άμοπλατή του ψητού, με ψητό κρέας δηλαδή, άντι του άμοπο που κυνηγούσε!.

— Και στά δικά σου, κη’ έπιλοχία! του ελτε ό πατέρας της περιπόθητης Στρουμιπούλας. Κάτσε να πάρουμε ένα μεζέ.

— ‘Ας καθήσουμε, ουρέ Μπακατσούλα, ελτε κι’ ό έπιλοχίας, καρακουρασμένος βπως ήταν. Φτάσαμε κατάβιν Ιουρτζής!...

‘Ο Μπακατσούλας όμως, ό άποιος είχε μόνον στομαχική ύπθεση να κανονισή κι’ όχι αισθημα-

τική, βλέποντας τά ψητά να στάζουν στην άνθρακά, έτοιμα, μοσχοβολιστά, σκασμένα στις άρθρώσεις τους, με χρυσοροδόβιο τό λιπός και τούς μεζέδες στην κεραιδά, έτοιμους κι’ αυτούς, τά κρασιά να κρύνουν στην πηγή, και τά φρούτα να λουίζονται σαν σάματα νεραϊδιών στά γάργαρα νερά, άπάντησε :

— Είμαστε ιν τάξει, κη’ έπιλοχία!.

— Ελσι βέβιους, ουρέ Μπακατσούλα; του ελτε ό έπιλοχίας μελαγχολικός.

— Βεβίότατους!

— ‘Ε, κι στά δικά μας, τότενες!...

‘Αχνίζε ακόμα ή πλάτη του ψητού, γεμάτη ψαχνά όταν την προσφέρανε στον έπιλοχία. ‘Ο Καραμούτσος, άφου τη Ξεκοκάλισε πολεμικότητα, τη σήκωσε στό φως για να την Ξηγήση :

— Διακρίνουν δυό γραμμές! φώναζε. Τι να σημαίνουν άραγε;

— ‘Οτι ή Στρουμιπούλου θά γεννησή δίδυμα, ελτεν ένας από τούς καλοσημένους.

— ‘Ιγώ του Ξηγώ άλλωδς, προσέθεσ’ ένας άλλος.

— Πώς;

— ‘Οτι ού κη’ έπιλοχίας θά πάθη κι’ άλλου ένα «χοννέρι» σαν τό σημερινό!...

— Πουλύ Ξεζιτινους κρέ’ νάσι ύπουφανόμενε, ελτε κάπως πειραγμένος ό έπιλοχίας. ‘Ολοι όμως γελοήσαν πιωμένοι κι’ εϋθήμε από του γάμου τη χαρά και δέν ήταν δυνατόν να παρεΰρηθη κανένα.

— ‘Εγώ τά Ξηγώ καλύτερα, πετάχτηκε ένας άλλος.

— ‘Αϊντι να σ’ άκούσουμε!.

— ‘Οτι ού κη’ έπιλοχίας θά πάρη δυό χρυσά γαλόνια κι θά γίνη ύπουλοχαγός.

— Καθόλου άπαιθων, ελτε ό Καραμούτσος αυταρέσκως. Και άρχισε να στριβή και πάλιν τό μουστάκι του.

—‘Ιν τούτοις όμως, Ξεακολούθησε, για να κρινόμεν καλώς, για φέρε, Μπακατσούλα, κι την άλλη την ομοπλάτη, κριανομένην Ιταρούδς!...

— Γαλόνια! Γαλόνια ελτε! φώναζαν τώρα όλοι. Εις ύγειαν του κ. ύπουλοχαγού.

— Εις ύγειαν μου!... άπαντούσε ό Καραμούτσος.

Και τό γλέντι Ξεακολούθησε ως τό πρωί και δάταξε ακόμα και την άλλη μέρα. ‘Ολοι ελταν τά τραγούδια τους, κι’ ό Καραμούτσος τό δικό του :

Δέν είνε κρέμα κι’ άδικο ή βρσί νάν’ εμπρός μου, νερό να μη μπορώ να πιώ, γιατ’ είν’ ό θάνατός μου!... Πιό όμως έμνευμεμένος στό τετράστιχα ήταν ό Μπακατσού-

λας, ό άποιος βλέποντας να κόβουν τούς γνωστούς «εϋζανικούς μεζέδες» από τ’ άρνιά και να τούς προσφέρουν στον γαμπρό και στη νύφη, τραγούδησε :

Σάν Ξύγγι άγαλιώνομαι, καϊμός με πιάν’ μεγάλος, σαν ελέπο «εϋζανικό μεζέ» να μου τον τρώή άλλος!... ***

‘Οταν ό Καραμούτσος, μετά τετραήμερη άπουσία, έπέστρεψε στην Ξδρα του, στην ‘Ελετσού, μετá τών ύπ’ αυτόν άνδρών, τον περιέμενε εκεί ένα Ξγγραφο του λοχαγού έπιθεωρητού του άποσπάματος, τό άποιο του Ξηγήσεσ ότι ή δυό μυστηριώδεις γραμμές της πλάτης του άρνιού, δέν ήσαν ουτε δυό χυλόπητες, ουτε δυό προβιβισμού γαλόνια, αλλά δυό... μηνών φιλιάκις, γιατι Ξγκατέλειψε εις τ’ ά τ’ ά ν’ ύπ’ α ύ τ’ ό ν’ ά ν’ δ ρ ω ν στην Ξδρα του κι’ Ξτρεχε μεθοκοπώντας κατά χάνια!...

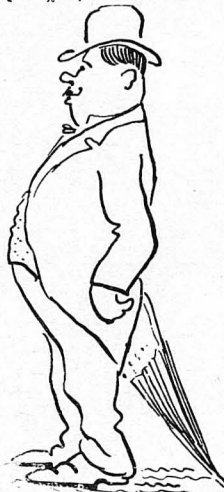
— Και Ξπειτα λένε ότι δέν Ξεδιαλύνουνη ή πλάτες, ελτεν ό φτωχός έπιλοχίας, άντι άλλου παρανόμου, για την τύχη του και για την τιμωρία, που του Ξπεσε σ τ ή ν π λ ά τ η τη δική του!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— ‘Ιερέας, άλτ!

Δυό μήνες φυλάκισης!...

‘Εμποροδισμαχός.